KEVIN SANDS

ALCHYMISTOVA

SITRA

TEMNÁ KLETBA

FRAGMENT

Alchymistova šifra
Temná kletba

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Kevin Sands
Alchymistova šifra – Temná kletba
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KEVIN SANDS

ALCHYMISTOVA

SITRA

TEMNÁ KLETBA

FRAGMENT

Text copyright © 2017 by Kevin Sands
Translation © Zdík Dušek, 2018
Cover and interior art © Olga Zakis, 2018

ISBN 978-80-253-4576-4

Od té doby, co opustil univerzitu s dvěma tituly z teoretické fyziky, působil jako vědecký pracovník, obchodní poradce, učitel a profesionální hráč pokeru. Jeho bestselerová série *Alchymistova šifra* získala 28 různých ocenění. Kevin Sands žije v kanadském Ontariu.

Ruská ilustrátorka Olga Zakis úspěšně ilustrovala a podílela se na grafické úpravě desítek knih pro děti a mládež. Její osobitý, nezaměnitelný styl, který je u ruských čtenářů velmi oblíbený, vyniká zejména v žánru fantasy. Čeští čtenáři její ilustrace znají z úspěšné fantasy série *Časodějové*. Série *Alchymistova šifra* je její první spolupráce s českým nakladatelstvím.

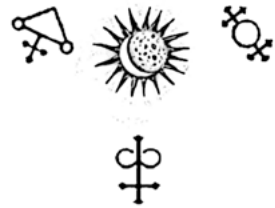

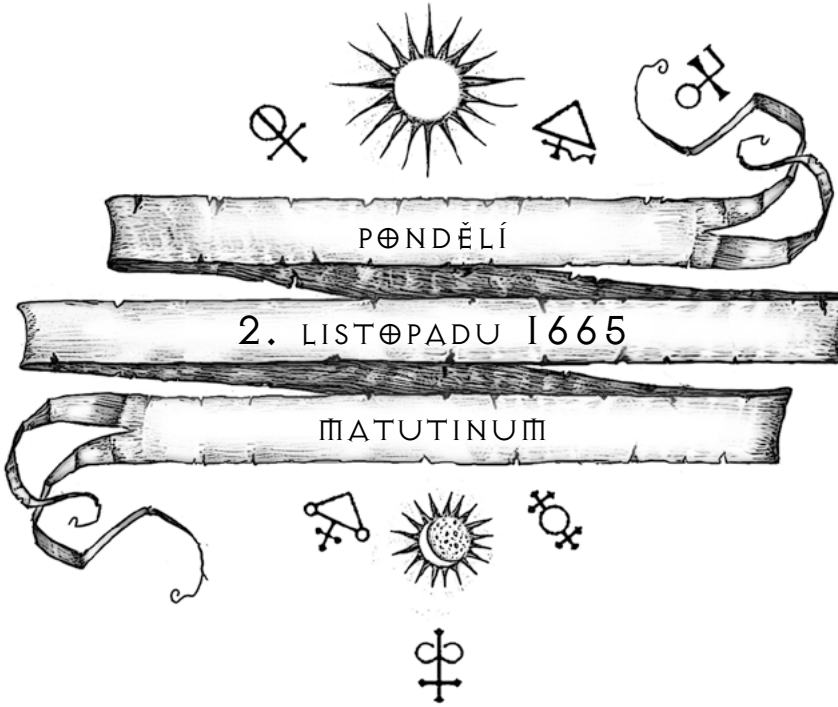
PONDĚLÍ
2. LISTOPADU 1665
MATUTINUM

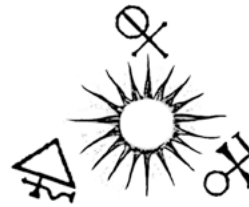

VĚŘÍTE V OSUD?

Kdysi, poté co jsem se stal učněm u mistra Benedikta, jsem se ho na to ptal. Zamíchal si polévku, až lžíce zacinkala o misku. „Zajímavá otázka. Jak tě napadla?“

„No,“ řekl jsem, „ta kniha o astronomii, kterou jste mi dal, tvrdí, že vesmír je jako hodiny. To znamená, že se všechno děje podle celkového plánu.“

„To je pravda.“

„A přesto máme svobodnou vůli, nebo ne? Totiž, jsme odpovědní za svoje činy.“

„Naprosto,“ přikývl.

„Ale… jak může platit oboje?“ zeptal jsem se. „Pokud máme svobodnou vůli, jak může existovat nějaký celkový plán? Nemůžete udělat něco, čím ho změníte? A pokud vesmír je jako obří hodiny a my jsme jenom kolečka, která hrají svoje úlohy, jak můžeme nést vinu za to, co děláme? Nejsme jenom to, čím jsme se narodili?“

Mistr se na mě přísně podíval. „Ptáš se kvůli tomu, jak jsi rozbil okno Baileyovým?“

„Ehm… ne.“ Ačkoliv si s Tomem v nejbližší době už nebudeme u něj doma hrát na obléhání hradu.

„Tak tu počkej.“

Odešel nahoru a já jsem slyšel, jak se probírá knihovnou v hostinském pokoji. Když se vrátil, nesl tak vysoký štos knih, že musel

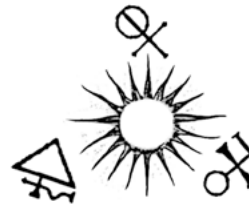

vyhlížet zpoza něj, aby viděl na cestu. Postavil je na stůl a já jsem vyskočil, abych věž podepřel, jinak by se mi zřítila do polévky.

„Začni s těmihle," řekl mistr. „A přijď, až je budeš mít přečtené."

Vhledem k jiným povinnostem mi trvalo několik dní, než jsem je všechny přelouskal. Potom jsem našel mistra Benedikta, jak v dílně experimentuje s novým receptem na léčbu pakostnice.

„Tak co?" zeptal se. „Co si myslíš? Vládne osud, nebo svobodná vůle?"

Zahanbeně jsem se podrbal na hlavě. „Nemám zdání."

Povzdechl si. „Já taky ne. Tak trochu jsem doufal, že najdeš odpověď."

Tím vším chci jenom říct, že to je neuvěřitelně obtížná otázka. Takže zatímco jsme s Tomem kodrcali v kočáru po blátivé cestě k Oxfordu, snažil jsem se mu vysvětlit, jak o této otázce uvažovali největší světoví myslitelé a jak složité je najít viníka.

Nicméně pro Toma byla odpověď jednoduchá: Tohle všechno je moje chyba.

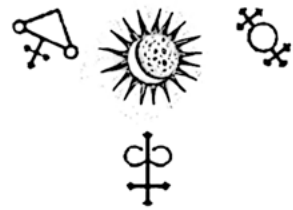

I. KAPITOLA

„To je všechno tvoje chyba," řekl Tom.

Založil si ruce na prsou a odvrátil se. Nespokojeně vyhlížel z okna kočáru. Za závěsem se v temnotě venkova objevovala světla vzdálených farmářských usedlostí.

„Ale nic jsem přece neudělal," namítl jsem.

„Myslíš, že tu jsme kvůli mně?"

„Ne, já…"

„Já nejsem ten, kdo podpaluje hrušně," řekl Tom.

„To byla nehoda."

„Já nejsem ten, kdo řekl: *Hele, pojď na ulici vyhodit do povětří tyhle dýně*."

„To byl experiment," ohradil jsem se. „A šlo o jednu dýni. Jak to s čímkoliv souvisí?"

„Možná jsi zničil důležitou dýni."

„Jak může být nějaká dýně důležitá?"

„Třeba by vyhrála cenu," řekl Tom. „Třeba to byla nejlepší dýně

v Anglii, kterou se chystali přihlásit na mezinárodní dýňový veletrh. Ve Skotsku."

„Teď jenom spojuješ dohromady náhodná slova."

„Opravdu? Tak vysvětli tohle." Zvedl… asi byste tomu říkali pozvání, které spadlo na podlahu kočáru, a strčil mi ho před nos. „Vysvětli to."

To byl ten problém. Neuměl jsem to vysvětlit. Celá věc pro mě byla překvapením.

Včera ráno jsme s Tomem jedli v mé lékárně, když tu do dveří zabušila těžká pěst. Otevřel jsem a ocitl se tváří v tvář jednomu královu vojákovi s královským erbem na kytlici. Za ním stál kočár a na ulici čekal druhý voják.

„Jsi Christopher Rowe?" zeptal se voják. Když jsem přikývl, podal mi dopis. Nechápavě jsem na něj civěl. A poté, co jsem si ho přečetl, chápal jsem ještě míň.

Christophere,
sežeň Thomase Baileyho a nastupte do kočáru.
Ashcombe

Baron Richard Ashcombe, králův správce, byl lord Ochránce Jeho Veličenstva Karla II. Ostražitě jsem pohlédl na vojáka. „Jsme v průšvihu?"

Voják pokrčil rameny. „Jenom jsem dostal rozkaz přivézt vás do Oxfordu."

Do Oxfordu? Tam sídlil králův dvůr. „Jsme zatčeni?"

Muž netrpělivě poklepal nohou. „Zatím ne."

A tak jsme s Tomem kodrcali venkovem. Po noci strávené pod dohledem vojáků v hostinci byl Tom přesvědčený, že nás nečeká nic dobrého.

„Skončíme v žaláři," zasténal.

„Neskončíme v žádném žaláři," odpověděl jsem, ačkoliv jsem si tím nebyl tak úplně jistý.

„Víš, co se děje v žaláři? Není tam žádné jídlo. Vyhladoví tě."

„Nejsme ani v okovech."

Tomovi se zachvěl ret. „Dostaneš jenom kousek chleba, každý večer jeden. A žádný dobrý chleba s makovými semínky a trochou skořice. Ne. Je to tvrdý chleba. Tvrdý chleba k tvrdému životu."

Nepřekvapovalo mě, že pekařův syn kritizuje žalářní chleba. Přesto jsem si přál, aby s tím přestal. Čím víc toho namluvil, tím ostřeji mi před očima vyvstával obraz, jak chřadnu za mřížemi. Snažil jsem se odsunout jeho starosti stranou a přemýšlet, proč nás lord Ashcombe vůbec povolal.

Od chvíle, kdy jsme zabránili plánu na okradení městské pokladny během morové rány, jsem byl s královým správcem ve styku dvakrát. Poprvé, když radní Aldebourne lordu Ashcombeovi řekl, co se stalo. Ashcombe mě požádal, abych mu napsal vlastní verzi událostí. A podruhé, když našel práci pro Sally, jak slíbil.

Jeho vzkaz, typicky stručný, oznamoval, že jí našel místo pokojské u lady Pembertonové a že pro ni pošle koně. Jelikož baronka pobývala u dvora, který před morem utekl z Londýna, Sally se s námi v září hořkosladce rozloučila. Od té doby jsem jí každý týden psal dopisy, ale neodpovídala. To se dalo čekat: nevydělávala tolik, aby měla na poštovné, ale když nás teď lord Ashcombe povolal, napadlo mě, jestli Sally nemá nějaké problémy.

Kočár zpomalil. Tom a já jsme se dívali z okna, jak odbočujeme ze silnice k Oxfordu. Nově jsme mířili k severu. Zdálo se, že nakonec nejedeme do města. Objížděli jsme ho, s koly zabořenými hluboko do bahna, až kočí zastavil na pozemku u soukromého sídla.

Cestu lemovaly duby a podzimně měděné listy získávaly rezavě oranžový odstín od pochodní rozmístěných mezi nimi. Koně, s obláčky páry stoupajícími od nozder do listopadového chladu, nás odtáhli k paláci na vrcholu kopce. Za okny žhnuly lampy a přidávaly svoje světlo k oparu v mrazivém vzduchu.

Tohle nebylo žádné vězení. A ať už jsme tu byli z jakéhokoliv důvodu, nebyli jsme sami. Na trávě stály tucty jiných kočárů a ohýbaly stébla zabahněnými koly, zatímco kočí posedávali a čekali opodál.

Z domu vyšel muž v livreji a pomohl nám vystoupit. Královi vojáci nás postrčili do schodů a do velkých dvoukřídlých dveří. Do kamene nad vchodem byl vytesaný erb: zkřížené halapartny nad štítem s parohy.

To sídlo bylo nádherné. Samotná vstupní hala byla velká jako celý můj dům. Uprostřed se zvedalo mramorové schodiště do horních pater. Čekali u něj dva sloužící ve stejné livreji, jakou měli zaměstnanci postávající u půl tuctu východů do různých křídel paláce. Odněkud zezadu jsem slyšel zvuky velkého shromáždění lidí a tichou hudbu.

„Jste tu pozdě."

V hale se objevil lord Ashcombe, oblečený do jemného černého hedvábí. Přes levé oko měl pásku a na pravé ruce se třemi prsty rukavici; jednalo se o zranění z boje s muži, kteří letos na jaře zavraždili mého mistra. U boku nenesl meč, ale za opaskem měl zastrčenou pistoli s perleťovou rukojetí.

„Promiňte, generále," omluvil se voják, který nás doprovázel. „Déšť rozbahnil cesty."

Lord Ashcombe zabručel a přejel nás pohledem. „Musíme vás připravit." Pokynul sluhům u schodů.

„Můj pane?" Ohlédl jsem se na Toma, který vypadal, že je mu na omdlení. „Jsme v maléru?"

Lord Ashcombe povytáhl obočí. „Měli byste být?“
„Ehm… Ne?“
„Tak to asi bude záležet na tom, jak se vyvine dnešní večer.“
„Dnešní večer?“
„Ano,“ potvrdil lord Ashcombe. „Chce s vámi mluvit král.“

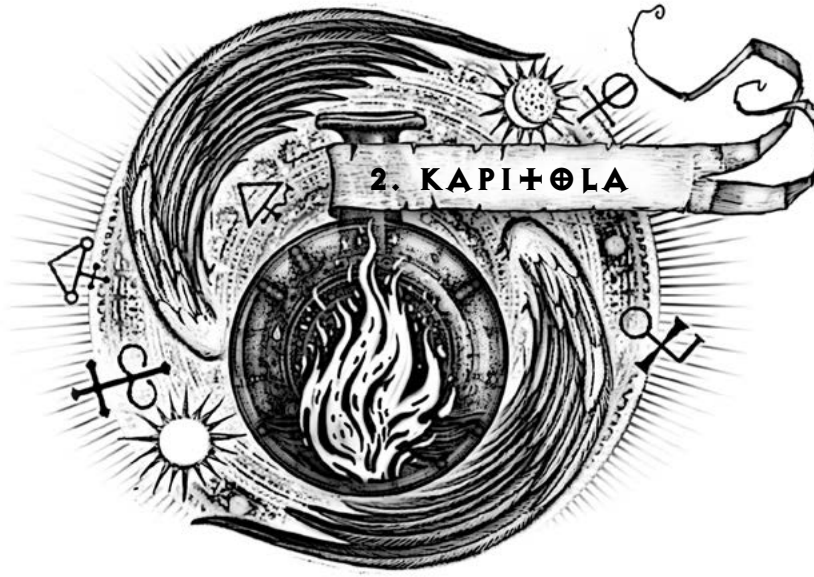

2. KAPITOLA

Málem jsem se zajíkl. „Král?“

„Jaký král?“ vyhrkl Tom.

„Váš král.“

„Náš král? Myslíte toho na mincích?“

Lord Ashcombe zavřel oči a vzdychl. „Odveďte je nahoru,“ nařídil sluhům.

Než nás stačili odvést, do haly vešel náš kočí s malou kovovou klecí, po které ťapal poněkud obtloustlý pták a šramotil černobíle kropenatým peřím o mříže.

Lord Ashcombe se na klec udiveně podíval. „Co to je?“

Voják se zadíval na klec. „Myslím, že holub.“

Lord Ashcombe stiskl rty. „Já vím, že je to holub. Ptám se, proč jste mi ho přinesli.“

„Ona… ona patří mně, můj pane,“ řekl jsem, pořád omámený. *Král?* „To je Bridget.“

Bridget vystrčila hlavu z klece a zavrkala na něj.

„Proč sis vzal… To je jedno. Nechci to vědět. Tak pohyb, připravte je," houkl na sluhy a odešel zpátky za zvuky hudby.

Jeden ze sluhů vzal Bridgetinu klec. „Tudy, prosím, pánové."

Se sevřeným žaludkem jsem ho následoval do schodů. *Setkáme se s králem.*

Tom mě chytil za rukáv, ještě vyděšenější než dřív. „Musíš mě z toho vysekat," řekl.

„A jak to mám asi udělat?"

„Musíš. Nemůžu se sejít s králem, Christophere. Nemůžu!" Tomovi se zlomil hlas. „Jsem pekař. Co mu mám říct? *Dobrý večer, Vaše Veličenstvo. Dal byste si žemli?*"

Najednou jsem si uvědomil, že taky nemám tušení, co mu povím. Proč musí lord Ashcombe se vším dělat takové tajnosti? Co tady vůbec děláme?

V prvním patře nás rozdělili. Když Toma jeden sluha odváděl chodbou pryč, Tom se na mě ještě vyčítavě ohlédl. „Tohle všechno je tvoje chyba."

Druhý sluha, Bodwin, mě odvedl protějším křídlem do přepychově zařízené ložnice. Zvedl Bridgetinu klec. „Byl ten pták zamýšlen k nějakému konkrétnímu účelu, pane?"

Jeho otázka mě vytrhla z úvah. „Cože? Ach. Ne. Jenom je… moje. Lord Ashcombe nenapsal, jak dlouho budu pryč z domova, a nebyl tam nikdo, kdo by o ni pečoval."

„Zajisté, pane. Dohlédnu na to, aby se o ni postarali. Mezitím vám pomohu s mytím."

Nemyslel jsem si, že potřebuju pomoc – už roky se úspěšně myju sám – ale pořád lehce omámený, nic jsem nenamítal. Šel jsem za ním do sousedního pokoje, kde nějaká dívka nalévala vědro horké vody do vany, ze které už stoupala pára. Bodwin tu

zůstal, zatímco jsem se svlékal, a pustil se do drhnutí prachu z mé kůže.

Když jsme se vrátili do ložnice, moje šaty byly pryč a místo nich na posteli ležely jiné. Krátké kalhoty, punčochy i košile byly kvalitnější než cokoliv, co jsem kdy měl na sobě. K nim jsem dostal ještě safírovou vestu, zpola ze sukna, zpola z hedvábí, a měkký vlněný kabátec. Kožené boty byly tak naleštěné, že jsem ve špičkách viděl odraz vlastní tváře. Šaty pro krále, doslova.

Jakmile jsem se oblékl, Bodwin mě spěšně odvedl zpátky do haly. Roztržitě jsem zatočil za roh a vrazil jsem do muže s kalnýma očima, který si prohlížel bronzovou bystu nějakého gentlemana v paruce vedle jedněch dveří. Muž se mírně kymácel a v ruce držel láhev vína.

„Pardon," omluvil se poněkud ztěžklým jazykem.

Bodwin si odkašlal. „Pane Glovere."

„Okamžik, prosím," řekl Glover. „Snažím se poznat, kdo to je."

Bodwin si odkašlal o něco hlasitěji. „Pane Glovere. Potřebují vás dole."

„Už se sto… stáčí další rundu vína," škytl. „Kdo je tohle? Nový poslíček?"

Bodwin se tvářil zhrozeně. „To je jeden z královských hostů."

„Ach. Omlouvám se, mladý pane. John Glover, sklepmistr mé paní, k vašim službám." Uklonil se a vylil si víno na boty.

„Pane Glovere. Pan Skipwith vás varoval."

„Je mou povinností ochutnávat víno, pane. Co kdyby bylo otrávené?" Říhl. „Pardon."

„Pane…"

Glover zvedl ruku. „Už ani slovo. Odcházím."

Odkymácel se za roh mimo dohled. Bodwin se tvářil smutně. „Prosím, přijměte mou omluvu, pane. Pan Glover je opravdu slušný člověk, velice laskavý. Jen… občas to trochu přežene s pitím."

To mi nepřipadalo jako vhodná vlastnost u sklepmistra. „To je v pořádku," řekl jsem.

„Samozřejmě ho nahlásím."

Znělo to, jako že se mu do toho nechce. Ani já jsem po tom zrovna netoužil. Jestli Glovera nahlásí, Glover přijde o místo, a já jsem nechtěl nikomu působit potíže.

„Byl bych radši, kdybyste to nedělal," řekl jsem.

Bodwin se na mě překvapeně podíval a vděčně sklonil hlavu. „Jak si přejete."

Odvedl mě zpátky ke schodům. Tom už tam na mě čekal a popotahoval si krátké kalhoty. „Nesedí mi," postěžoval si.

Vrátil se pro nás lord Ashcombe. Za ním se ozývala hudba, hlasitěji než dřív. „Konečně," broukl. „Tak pojďte. Je čas setkat se s Jeho Veličenstvem."

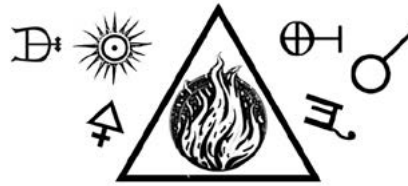

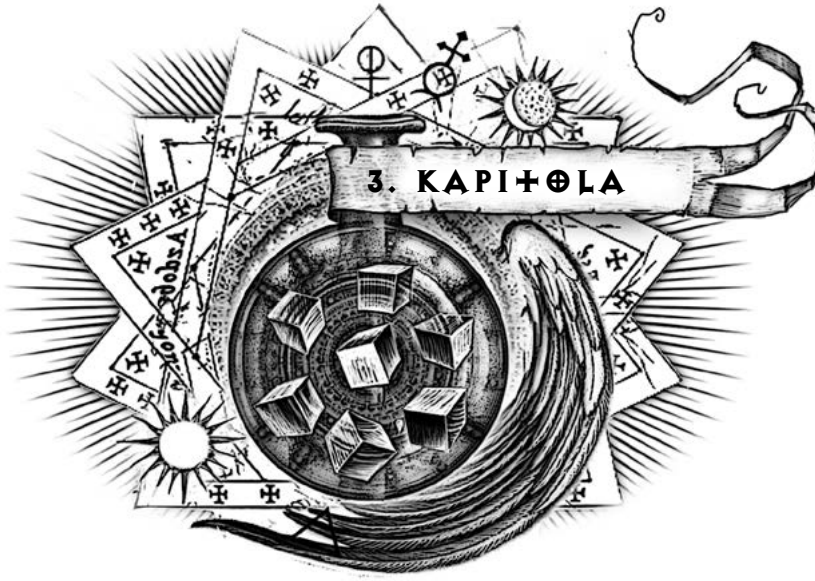

3. KAPITOLA

Odvedl nás na večírek.

Plesový sál byl plný saténu a hedvábí a urozených šlechticů popíjejících víno z křišťálových sklenic. Z výšky druhého patra shlížely do místnosti čtyři balkony. Na jednom hrálo šest hudebníků na flétny. Dole tančila řada párů a mnoho dalších kolem nich tvořilo kruh a tleskalo do rytmu.

Z jinak prázdných balkonů visely žluté a červené stuhy, jež dosahovaly několik centimetrů nad paruky mužů dole. Uprostřed zářil obrovský lustr se stovkou svic a vyplňoval místnost svým teplem.

„Zavři pusu," napomenul mě lord Ashcombe.

Poslechl jsem, ale nebyl jsem o nic méně oslněn, když nás prováděl davem. V duchu jsem oslovil mistra Benedikta. *Podívejte, kde jsem, mistře.*

Na okamžik jsem se zastavil, když jsme míjeli ženu, která kupodivu měla masku zdobenou pery, jež zakrývala horní polovinu jejího obličeje. Kolem ní se shromáždila skupina mužů a podávali

jí ruce. Zvonivě se zasmála a pronesla se silným přízvukem: „Nejsem k dispozici."

Podíval jsem se na lorda Ashcomba. „Je Francouzka," řekl, jako kdyby to bylo vysvětlení. „Teď poslouchejte. Až vás představí králi, stačí jenom, když budete zdvořilí. Až promluvíte poprvé, oslovte ho Vaše Veličenstvo. Potom mu říkejte Sire. A pro lásku Všemohoucího, mluvte stručně. Všichni vždycky koktají a blábolí jako pitomci."

Tomův obličej byl bělejší než sníh. I mně se svíral žaludek. „Co od nás chce?" zeptal jsem se.

„Setkat se s vámi. Už po té záležitosti s Archandělovým kultem o vás projevil zájem, ale když jsem mu řekl o té věci s morem, trval na tom, abych vás přivezl ke Dvoru. Hodlal jsem počkat, až přijedeme do Londýna, ale podle toho, jak pomalu nemoc ustupuje, se tam hned tak nevrátíme. Tak jsem si říkal, že by se vám mohlo líbit tohle." Kriticky se na mě podíval. „Pokud dřív neomdlíš."

To byla velice reálná možnost. Užuž jsem navrhl, abychom přece jen počkali na Londýn, ale lord Ashcombe se s námi protáhl do kruhu lidí, kteří upírali oči na jediného muže.

Byl pozoruhodně vysoký a štíhlý, s velkým nosem a dlouhou zvlněnou černou parukou. Bral si kuličky vína z talíře, který držela dáma vedle něj, a při řeči si je házel do úst.

Tom mi sevřel loket tak pevně, až jsem se bál, že mi zlomí kosti. Stáli jsme přímo před ním: před Jeho Veličenstvem Karlem II., z Boží vůle králem Anglie, Skotska, Francie a Irska, obráncem víry.

V očích mu šibalsky blýskalo. Vzhledem k nervozitě mi chvíli trvalo, než jsem si uvědomil, že vypráví vtip. „A ten pastýř jí řekl: *Prosím o prominutí, má paní, ale to není můj klobouk.*"

Muži se rozesmáli. Dámy po obou stranách krále se nadšeně zahihňaly. Jedna z nich ho laškovně klepla slonovinovým vějířem do lokte. „Jste rošťák," pravila.

Král se zazubil. „Ke své věčné hanbě. Á, kdopak je tohle?“

Všiml si mě, jak se chvěju na okraji hloučku. Lord Ashcombe mě postrčil dopředu. „Vaše Veličenstvo, smím vám představit dva vaše poddané? Tohle je Christopher Rowe z Londýna, bývalý účeň zesnulého Benedikta Blackthorna.“

Král se rozzářil. „Ach ano! Vítej!“

Ohromeně jsem se uklonil. V duchu mi zněla slova lorda Ashcomba. *Pro lásku Všemohoucího, mluvte stručně.* „Po… potěšení je na mé straně, Vaše Veličenstvo,“ vykoktal jsem.

Král se obrátil k jedné z dam. „Tenhle chlapec řeší vraždy, věřila byste tomu? Christophere, zítra se ke mně musíš připojit u snídaně. Chci slyšet všechna tvoje tajemství.“

Hrudí se mi rozlilo teplo. „Jis… jistě, Sire.“

„Richarde, zařiďte, ať… no tohle, kdo je ten obr? Je vyšší než já.“

Karel se zvědavě zahleděl na Toma, ztuhlého hrůzou. Lord Ashcombe ho musel odvléct doprostřed kruhu. „Thomas Bailey, Sire,“ představil ho králův správce. „Pekařův syn a Christopherův přítel.“

„No jistě! Mistr válečku!“ Tom se zarděl, když král s úsměvem tleskl. „Musíš se připojit k mé stráži, Thomasi. Nepřátelé budou prchat, jakmile tě uvidí na hradbách. A potom nám můžeš upéct sušenky.“

Všichni se zasmáli. Tom byl v obličeji rudý jako třešeň.

„Ach ne, podívejte,“ řekl Karel. „Můj ubohý žert toho chlapce zahanbil. Pojď sem, Thomasi, pojď.“

Tom vykulil oči, když král sevřel jeho ruku ve své. „Richard mi vyprávěl, co jsi udělal v Mortimerově domě. Nejenže jsi toho dne zachránil život svého přítele, ale taky můj. Budu ti napořád vděčný. Jsi skutečný syn Anglie.“

Tom neřekl ani slovo, ale ještě nikdy jsem ho neviděl tak zářit.

„Děkuji, Sire," řekl lord Ashcombe a odtáhl nás z kruhu. Zatímco dámy nadále soupeřily o královu pozornost, jeho správce nás odvedl k místnosti vedle hlavní plesové síně.

„Takže to bychom měli," řekl. „Jestli vás Jeho Veličenstvo bude chtít ještě vidět, najdu vás. Jinak si užívejte večírek. Támhle je jídlo a pití je všude. Navíc si můžete zatančit, jestli vás to baví."

A opustil nás. Stál jsem uprostřed davu, zardělý a dosud rozzářený. „Tohle je ten nejlepší den ze všech," vydechl jsem.

Kdyby byl Tom ještě šťastnější, myslím, že by se přímo vznášel. Zastavil jednoho muže, který nás právě míjel. „Jsem skutečný syn Anglie," oznámil mu.

Muž se zmateně podíval na mě. „Je," potvrdil jsem a oba jsme se rozesmáli. Muž pokračoval v chůzi.

Tom popadl za ruku dalšího gentlemana a potřásl mu s ní. „Dobrý večer. Jsem Thomas Bailey z Londýna. Jsem opravdový syn Anglie."

Tenhle muž vypadal úplně stejně zmateně jako ten první. „Skutečně?"

Nedokázal jsem se přestat usmívat. „Setkali jsme se s králem," řekl jsem mu.

„Aha, už rozumím." Muž chápavě přikývl. „Tak blahopřeji. Užijte si… uf!"

Tom ho objal a přitiskl k sobě. Strážný, který stál u stěny, zvedl halapartnu a začal se prodírat směrem k nám.

„Tome," naklonil jsem se k němu honem, „myslím, že bys neměl objímat hosty."

„Dobře." Pustil toho muže a ustoupil. „Jsem opravdový syn Anglie."

Pomohl jsem muži narovnat paruku. „Velice se omlouvám, můj pane. Tom jenom miluje krále."

„Věrnost nepotřebuje obranu," odpověděl muž a mávnutím poslal strážného zpátky na jeho místo. „Řekni svému příteli, že mu vévoda z Yorku přeje vše dobré."

Ztuhl jsem. „Vévoda…"

Zamrkal na mě a odešel.

Tohle se nám vymykalo z rukou. Tom právě objal lorda Velkoadmirála, který byl náhodou taky králův bratr. Musel jsem ho zkrotit, než narazí na královnu.

Tom se ke mně vrátil. „Christophere!" Popadl mě za loket a odtáhl mě přes půlku místnosti. „Podívej."

Podíval jsem se. A zamžikal jsem.

„Nezdá se mi to?" vydechl Tom.

Sám jsem si nebyl jistý. Před námi stály dva stoly, každý dlouhý přes patnáct metrů, a na nich ležely hromady masa a drůbeže: pečené hovězí, zvěřina s omáčkou, dušený bažant. Na druhém stole byly chleby a sladkosti: koláče, buchty i ovoce.

Nevěděl jsem, kam se podívat dřív. Těkal jsem pohledem od sladkostí k masům a zase zpátky. Tom mi stiskl ruku.

„To jsou kotlety?" vyhrkl. „V omáčce? Christophere, jsou v omáčce!"

Zatřásl se mnou tak tvrdě, až mi zarachotil mozek. Když mě pustil, musel jsem se přidržet, abych neupadl. „Snad nebrečíš?" řekl jsem.

Tom popotáhl. „Když ona to je taková nádhera!"

Nemýlil se. Vzhledem k moru jsme ani jeden neviděli maso celé měsíce. Tom vyběhl rovnou ke stolu, zatímco já jsem ještě chvíli stál a znovu jsem pomyslel na svého mistra. Tolik jsem si přál, aby tu taky byl…

Najednou se mi zjevil a povytáhl na mě obočí. Rozesmálo mě to. Mistr Benedikt by to tu nesnášel. Nikdy nebyl na večírky.

Ale já rozhodně ano. Obrátil jsem pozornost zpátky ke stolům a zauvažoval jsem, na který se vrhnu dřív. A pak mě někdo dloubl do zad.

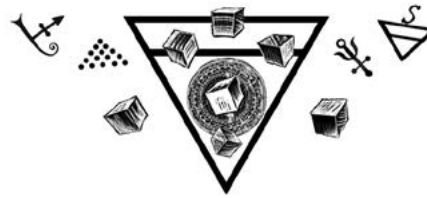

Když jsem se otočil, uviděl jsem dívku o hlavu menší než já, s nosem posetým pihami. Na sobě měla zelené šaty, které jí krásně šly ke kaštanově hnědým loknám. Zazubila se na mě.

„Ahoj," pozdravila.

„Sally!" Bez rozmýšlení jsem ji objal a zvedl ji ze země. Radostně vypískla, když jsem se s ní zatočil kolem dokola. Objala mě kolem krku, přitiskla se ke mně a její vlasy mě pošimraly na tváři. Ucítil jsem levanduli. Najednou jsem nevěděl, co mám dělat. Zmateně jsem ji postavil. Pohladila mě po kabátci a zase ruku stáhla. S ruměncem ke mně vzhlédla. „Tak," řekla.

I mně vystoupalo horko do lící. Chvíli jsme tak rozpačitě stáli, dokud se k nám se spikleneckým úsměvem nenaklonila kolemjdoucí starší služebná. „Něco jsi ztratila, drahoušku."

Podala Sally střevíček se zelenou saténovou mašlí nad přezkou. Sally se odvrátila a vklouzla do něj. Když se otočila zpátky, byla ještě červenější.

„Dostalas… ehm… dostala jsi moje dopisy?“ zeptal jsem se.

„Dostala,“ přisvědčila. „Na každý jsem ti odpověděla; mám ty odpovědi u sebe. Po večírku ti je můžu dát. Jestli chceš.“

„Jistěže chci.“

„Kde je Tom?“

„Můžeš jednou hádat,“ řekl.

Okamžitě zaletěla pohledem ke stolu s masem. A opravdu, Tom se zastavil přímo před kotletami. Jednu měl v puse a v každé ruce další. Když uviděl Sally, zvedl je, jako kdyby objevil hroudy zlata. „Sm prdový sn glje,“ zahuhlal.

Rozesmála se. „Cože?“

„Pak ti to povím,“ řekl jsem. Prohlédl jsem si ji. Když jsem ji před dvěma měsíci viděl naposled, byla plná obvazů po hrozném zápase. Z následků bitvy jí teď zbývala jen malá růžová jizva na líci a druhá na nose. „Poslal pro tebe taky lord Ashcombe?“

Sally zavrtěla hlavou. „Já tu pracuju. Lady Pembertonová je jedna z královských hostů.“

„Jak vlastně ta práce jde?“ Když zaváhala, lekl jsem se. „Až tak špatné?“

„Ne, ne,“ odpověděla. „Baronka je vlastně docela milá. Jenom je trochu…“

„Sally!“ zavřeštěla nějaká žena.

„… nervózní.“ Sally si vzdychla.

Přiběhla k nám mladá žena v kanárkových hedvábných šatech zdobených brokátem. Po tvářích jí stékaly slzy. „Moje šaty,“ kvílela. „Paul mě celou polil vínem. Jsou zničené!“

Zpozoroval jsem nepatrnou červenou skvrnku na jednom rukávu. Ani bych si jí nevšiml, kdyby na ni neukazovala s takovým výrazem, jako kdyby jí upadla ruka.

„Má paní,“ začala Sally.

„Všichni na mě civí," řekla baronka rozechvěle, a byla to pravda, protože dělala scénu. „Musím se okamžitě převléknnout."

Chytila Sally za loket a odtáhla ji pryč. Sally na mě ještě vrhla omluvný pohled přes rameno a ústy mi naznačila: *Uvidíme se později.*

Skoro jsem jí ani nestihl zamávat, a už na mě někdo zavolal: „Chlapče!"

Otočil jsem se a zaznamenal postaršího chlapíka s nákrčníkem nakřivo, který mi ukazoval, ať jdu k němu. Když jsem se přiblížil, podal mi sklenici. „Tohle není moc dobré. Váš sklepmistr má určitě lepší."

Chvilku mi trvalo, než mi došlo, oč mě žádá. Viděl mě mluvit se Sally a určitě si myslel, že jsem jeden ze sluhů. „Omlouvám se, můj pane," řekl jsem. „Já nejsem číšník."

„Výborně. To si dám."

Zdálo se, že je poněkud nedoslýchavý. „Já nejsem číšník," zopakoval jsem hlasitěji.

„To je vynikající zpráva," přikývl. „Mám radost."

Musel jsem se kousnout do rtu, abych se nerozesmál. Měl jsem skvělou náladu, tak proč mu nepomoct? Kromě toho aspoň uvidím víc z tohoto nádherného domu. „Hned to přinesu."

„A ještě nějakou naloženou zeleninu."

„Samozřejmě. Jak nám mohla dojít nakládaná zelenina?" Vzal jsem si mandlový koláček a mávl jsem na Toma. *Dojdu pro víno*, naznačil jsem mu rty.

„Hmf?" řekl s velkou kostí sevřenou mezi zuby.

Ukázal jsem ke dveřím, kterými přicházeli sloužící. „Za chvíli se vrátím."

Tom rozpřáhl ruce, jako kdyby se ptal: *Jak můžeš jít pryč, když je tu tolik jídla?* Normálně bych ho vzal s sebou, ale nemohl jsem

ho přece odtrhnout od kotlet se sosem. Nacpal jsem si koláček do pusy, vzal si další a zastavil jsem muže, který nesl tác s prázdnými sklenicemi. „Neviděl jste pana Glovera? Mám objednávku od jednoho z hostů."

„Je dole, pane," odpověděl muž. „Připravuje další várku vína. Jde se tam kuchyní." Přikývl jsem a podle jeho pokynů jsem vklouzl do hájemství služebnictva.

Člověka skoro polekalo, když viděl chaos panující za pozlátkem sálu. V kuchyni, která zabírala skoro celé východní křídlo sídla, kuchaři ječeli na učně, hrnce břinkaly o podlahu a zaměstnanci pobíhali sem a tam jako pilné včely. Ačkoliv hlasitý hluk tohoto místa vůbec nepřipomínal lékárnickou dílnu mistra Benedikta, přece bylo mému srdci mnohem bližší než svět, který jsem právě opustil. Večírek byl skvostnou příležitostí nahlédnout do prostředí, o jakém jsem snil, když jsem vyrůstal v sirotčinci Cripplegate. Ačkoliv mě setkání s králem hřálo u srdce, uvědomoval jsem si, že do té plesové síně nepatřím, přestože se ke mně všichni chovali laskavě.

Druhý důvod, proč mě kuchyně tolik ohromila, byl prostší: ještě nikdy jsem neviděl tolik jídla. Stoly v plesové síni se už beztak prohýbaly; ale kdo sní tohle všechno?

Tom, zasmál jsem se sám pro sebe a vzal si kotletu z připraveného tácu. Jenom se bude muset obejít bez téhle. Několik sluhů na mě vrhalo zvědavé pohledy, ale nikdo mě nenapomenul. Právě jsem se chtěl zeptat, kudy dál, když vtom jsem si všiml schodů vedoucích dolů. Ustoupil jsem ke straně, když mě míjelo několik děvčat, klopýtajících pod tíhou stříbrných táců naložených sklenicemi s tmavě červenou tekutinou, snad dost dobrou pro mého nahluchlého přítele. Napadlo mě, že se vrátím do sálu, ale když už jsem došel až sem, byl jsem zvědavý na sklep. Zamířil jsem dolů.

Byla tu zima; podzimní chlad už pronikl zemí a kameny. Lampy zavěšené z trámů vrhaly mihotavé stíny. U stěny ležely obří sudy. Z kohoutku jednoho z nich odkapávalo pivo. Všude, až do středu místnosti, stály police s lahvemi vína, stovky a stovky lahví, bylo v nich celé jmění. Na velkém stole jich zůstalo několik prázdných.

„Pane Glovere?“

Nebyl tady, ale nahoru taky nevyšel. Napadlo mě, jestli nepodlehl svému ochutnávání a neusnul někde mezi sudy. Pak jsem si všiml matného světla linoucího se na opačné straně sklepa.

Přišel jsem o něco blíž a ocitl se u kamenných dveří, které splývaly se stěnou. Byly nepatrně pootevřené a zpoza nich zářilo světlo. Zatáhl jsem za ně a uviděl jsem úzkou spirálu schodiště, s olejovou lampičkou připevněnou k centrálnímu sloupu.

Tajná chodba, pomyslel jsem si. Sem tedy Glover zmizel. Slyšel jsem o nich: o úzkých tunelech, aby se služebnictvo mohlo pohybovat v zákulisí a nerušilo pány. Bylo zajímavé, že takovou měli i ve sklepě. Ten, kdo postavil tenhle dům, se zřejmě – podobně jako sklepmistr – rád napil.

Vkročil jsem dovnitř. Tichý hlas mi našeptával, že bych neměl slídit. Zněl hodně jako Tom. Nedbal jsem na něj. Jak může někdo najít tajnou chodbu a nechtít zjistit, kam vede?

Jenom se tam trochu juknu, řekl jsem svému nepřítomnému kamarádovi a vyplížil jsem se po schodech nahoru. V prvním patře jsem objevil další východ, uzavřený, a kupodivu taky botu, která ležela na boku. Zvedl jsem ji a všiml si na špičce skvrny od vína. Patřila Gloverovi, byla to ta, na kterou předtím vybryndal víno z lahve.

Co tu ta bota dělá?

Shora stále zářilo světlo. Pokračoval jsem tedy. Točité schodiště končilo u dalších dveří. Tyhle byly otevřené. Vyhlédl jsem zpoza rohu, abych se podíval, co je za nimi.

Ložnice, mnohem větší než moje. *Komnata pána domu*, odhadl jsem nejen podle přepychu, ale taky podle erbu na gobelínu nad polštáři: byly na něm zkřížené halapartny a parohy, stejné jako nad vchodem do sídla.

A pod erbem ležel muž, zpola sesunutý z postele.

Ztuhl jsem. Byl to Glover, jen v jedné botě do páru k té, kterou jsem našel na schodech. U nohy mi zacinkalo sklo a ke straně se odkulily dvě lahve, jedna s korkovou zátkou, druhá otevřená. Z té otevřené na podlahu vyšplíchl další díl obsahu.

Nevěděl jsem, co mám dělat. Nemohl jsem tady Glovera nechat, protože očividně potřeboval pomoc. Ale kdybych pro někoho šel, musel bych vysvětlovat, proč jsem se ocitl tady, kde ani jeden z nás neměl co dělat.

Takže se o něj budu muset postarat sám. Přistoupil jsem k posteli a obrátil sklepmistra na záda. Na moje smysly zaútočil pach vína a žluče se silnou příměsí česneku. Sklepmistr nedávno zvracel, i když ne tady – na posteli jsem žádné zvratky neviděl. Málem se zvedl žaludek i mně, protože po obrácení sklepmistra jsem ucítil mnohem horší puch: znečistil si kalhoty.

„Pane Glovere." Zatřásl jsem s ním, ale neprobudil se. „Pane Glovere!"

Hlava se mu zhoupla ze strany na stranu a pootevřely se mu oči. Na okamžik jsem si myslel, že se mi ho podařilo probrat. Jenže se nezdálo, že by cokoliv vnímal. A pak jsem si uvědomil, že ani nedýchá.

Byl mrtvý.

Couvl jsem a s žuchnutím jsem dosedl na koberec vedle postele. *Mor.* V panice jsem odlezl pryč, než se mi podařilo najít ztracený klid.

Žádný mor. Nebyly na něm vidět příznaky a nemoc nás nesledovala do Oxfordu.

Tak… co ho tedy zabilo?

Upadl a uhodil se hlavou o sloupek postele? Prohlédl jsem ho. Nikde nebylo vidět žádnou ránu.

Srdce? Ne, ani to neodpovídalo příznakům: zvracení, pomočení, rychlé smrti.

Přece jenom to je mor, křičela na mě moje mysl, ale zavrtěl jsem hlavou. Moru nic nenasvědčovalo. Z toho, co jsem viděl, bylo pravděpodobnější, že zemřel na…

Po zádech mi přeběhl mráz, když jsem si vzpomněl na sklepmistrova slova.

Je mou povinností ochutnávat víno, pane. Co kdyby bylo otrávené?

Myslel to jako žert, ale já si s hrůzou uvědomil, že to sedí. Nejen příznaky, ale taky rychlost, s níž zemřel.

Glovera někdo otrávil. Pil víno a v lahvi byl jed. A právě nesou novou várku vína na večírek.

Ke králi.

Sevřela se mi hruď. Vyhrabal jsem se na nohy, abych seběhl zpátky dolů.

Vtom jsem však ucítil, jak se mi kolem hrdla utahuje provaz.

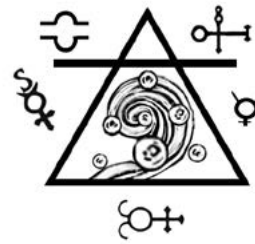

5. KAPITOLA

Provaz se utáhl natěsno. Zabolel mě krk, když mě útočník vytáhl nahoru.

Vykopl jsem nohama a pokoušel jsem se došlápnout na podlahu. Cítil jsem, jak se ke mně tiskne nějaký muž, na uchu jsem vnímal jeho horký dech.

Zašmátral jsem prsty po provazu. Ještě se však utáhl a zařízl se mi do kůže. Nemohl jsem dýchat. Nemohl jsem myslet. Sáhl jsem dozadu po tom muži, který mě držel. Nahmatal jsem jeho velké ruce s napjatou kůží, kterými utahoval smyčku kolem mého hrdla. Snažil jsem se ho odstrčit, ale moje rány byly slabé a dopadaly jen na kápi, která mu zakrývala hlavu.

Zaklepal se mnou jako pes s potkanem a utáhl provaz víc. Otekl mi obličej a já vzdal marné pokusy o odražení útočníka; snažil jsem se zasunout prsty pod smyčku. Byla příliš těsná. Před očima mi zajiskřily hvězdy a pak moje zorné pole zčernalo. Ochably a ztěžkly mi ruce, a ačkoliv na ně mozek křičel, ať se hýbají, klesly mi k bokům.

Tome, zavolal jsem v duchu.
Tome.
ne

ne

Tome

mistře

pomoc

padám

Padám

podlaha

Podlaha. Zvuk. Horko. Křik.

Zápas.

Je to… stín? Duch? Medvěd?

Můj krk. Hrozně mě bolel.

Slyšel jsem tříštění skla. Pak jsem ucítil chladný vánek a viděl jsem světlo svíčky.

Něčí ruce mě zvedly, velké a silné. Položily mě na postel.

Ten provaz. Někdo mi ho sejmul z krku. Kůži jsem měl jako v ohni.

Vzduch. Zalapal jsem po dechu a do plic se mi v hlubokých, přerývaných doušcích vrátil vzduch.

Nade mnou se tyčil Tom. Vypadal vyděšeně. Jedno oko měl zarudlé a uslzené a na tváři mu nabíhala růžová jizva. Zatlačil mi do hrudi, jako kdyby do mě mohl napumpovat dech. Kašlal jsem a dávil jsem se mu v náručí.

„Už je to dobré," řekl Tom. „Ten chlap… ten chlap je pryč. Spadl."

Omámeně jsem se ohlédl. Viděl jsem rozbité okno a zmačkaný plášť na podlaze. Tom toho vraha odrazil a prohodil ho oknem. Špatná zpráva pro útočníka: byli jsme ve druhém patře.

Dovnitř pronikal studený podzimní vánek. Dýchal jsem rychle a přerývaně. Žil jsem. Lehl jsem si na záda a snažil jsem se odpočívat, ale v hlavě se mi ozýval naléhavý hlas.

Na něco zapomínáš.

Prudce jsem se posadil. Vedle mě na posteli pořád leželo Gloverovo tělo.

Jed, řekl jsem. Nebo jsem se to aspoň pokusil říct.

Nevyšel ze mě ani hlásek.

Zkusil jsem to znovu. *Zastav je.* Ale hrdlo se mi křečovitě stáhlo a odmítlo poslušnost. Ten provaz mě připravil o hlas. Nemohl jsem mluvit.

Nemohl jsem *mluvit*.

Chytil jsem Toma za ruku. „Lež," řekl. „Budeš v pořádku. Lehni si."

Zavrtěl jsem hlavou. Nebyl čas. *Musíš je zastavit, aby nepili to víno.* Ale můj hlas pořád odmítal spolupracovat.

Moje bezhlesá slova Toma poplašila. „Co se děje? Co potřebuješ?"

Ukázal jsem na lahve na zemi. *Víno*, naznačil jsem rty.

„No jistě. Hned to bude." Tom zvedl otevřenou láhev a přiložil mi ji ke rtům. „Bude to dobré. Napij se."

V panice jsem mu srazil ruku stranou. Láhev mu vypadla z prstů, rozbila se na podlaze a zbytek tekutiny z ní odtékal v podobě pramínků pod skříň.

Chtěl jsem křičet pocitem marnosti, doopravdy křičet. Vydat nějaký zvuk, jakýkoliv. Ale neměl jsem hlas ani čas.

Namáhavě jsem vstal z postele. Tom zmateně sledoval, jak jsem doklopýtal k neotevřené lahvi, zvedl jsem ji a vrávoravě jsem pokračoval k tajné chodbě.

Ne. Ty schody jsou moc zrádné. Musel bych dolů, do podzemí, a pak zase nahoru. Nohy jsem měl jako z rosolu; trvalo by

to příliš dlouho. Místo toho jsem se odpotácel ke dveřím ložnice a do chodby.

Tom mě následoval, pořád stejně vyděšený. „Co se děje? Christophere!“

Dal bych cokoliv za to, abych mu dokázal odpovědět. Takhle jsem jen klopýtal dál za zvuky večírku. Podlamovaly se mi nohy, Tom mě musel dvakrát podepřít, protože jsem padal.

Musím se dostat dolů, pomyslel jsem si. *Ale na schodech si zlomím vaz.*

Pak jsem si vzpomněl na plesovou síň. Na balkony.

Ty balkony. To bylo ono. Přidal jsem do kroku, teď už jsem šel o něco jistěji. Měl jsem cíl. Našel jsem chodbu k nejbližšímu balkonu, doklopýtal jsem k zábradlí a podíval se dolů.

Proti mně seděli hudebníci a pořád hráli. Všichni ostatní byli dole. Sluhové procházeli mezi hosty a roznášeli víno.

Rozhlédl jsem se, kde je král. Jelikož byl vyšší než všichni ostatní, nemusel jsem ho hledat dlouho. Už měl sklenici v ruce. Dámy a pánové kolem něj taky, stejně jako lord Ashcombe, který stál půl sálu ode mě. Zbytek hostů si zrovna bral sklenice z táců. Jednu si právě vzala i ta francouzská dáma v masce s pery.

„Zadržte.“

Konečně se mi vrátil hlas, ale jen jako chrapot, příliš slabý, než aby ho mohli zaslechnout přes své hovory, smích a hudbu.

Karel pozvedl sklenku a promluvil k lidem kolem sebe. Zkusil jsem to znovu.

„Zadržte.“

Ale neslyšeli mě, nemohli mě slyšet.

Král domluvil. Zvedl sklenku k ústům.

Pořád jsem držel neotevřenou láhev, kterou měl s sebou Glover. Napadla mě jediná věc.

Hodil jsem ji na krále.

Láhev se snášela v pomalém, líném oblouku. Pak dopadla přímo doprostřed hloučku.

Nerozbila se. Přímo explodovala. Skleněné střepy jim zasypaly boty. Víno se rozprsklo do podoby velké rubínové hvězdy a potřísnilo všechny ty jemné hedvábné punčochy i šaty.

Ozvalo se několik výkřiků. Pak ohromené, zhrozené ticho. Hlasy umlkly, hudba ztichla a všichni se podívali nahoru.

„Co to pro rány boží…?“ slyšel jsem Karla.

Strážní po obvodu plesové síně se dali do pohybu. Dva se prodrali davem a odstrčili dámy z cesty, aby se postavili po obou stranách ke králi. Několik z nich uzavřelo halapartnami východy. Zbytek vyběhl z místnosti, bezpochyby pro mě.

Lord Ashcombe automaticky sjel rukou k pasu, ale jeho ruka se sevřela naprázdno, protože meč odložil kvůli plesu. Místo toho ji položil na rukojeť pistole a rozhlédl se po balkonech, kde číhá hrozba.

Se zpola tasenou křesadlovou pistolí se zarazil, když uviděl mě. Zamračil se.

Tom, stejně zmatený, ode mě ucouvl, zděšený tím, co jsem udělal. Neměl jsem čas mu to vysvětlovat. „Nepijte to víno,“ zavolal jsem dolů, ale můj hlas byl pořád příliš slabý a lidé znovu začali hlučet a vykládat si o šíleném kousku, který právě viděli. Jedna dáma v blízkosti Jeho Veličenstva, kterou víno polilo nejvíc, mě vztekle proklínala. Všichni ostatní se ohlédli ke králi.

Karel se pokusil zmírnit napětí žertem. „To jsi nám tedy přivedl pěkného uličníka, Richarde.“ Oklepal si rubínové kapky z prstů. „Někdo by mu měl vysvětlit, že víno je k pití, ne k házení.“

Dav se zasmál, ale já jsem slyšel jenom dusot strážných po schodech. A viděl jsem jenom tu sklenku, kterou král pořád držel v prstech.